

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XXVII. évfolyam 3. szám - 2017. december 15.

EMLÉKEZTETŐ

AZ ISKOLATANÁCS 2017. NOVEMBER 14-I ÜLÉSÉRŐL

Jelen voltak:

Osztály	Diák	Szülő
Anonym	Illés Bálint Vad-Horváth Málna	Kocsis Péter
AnAnÁsz	Bardócz László Tolnai Marcell	Varga Ajtony
Főn-X	–	Kárpáti Adrienn
pacman	Aschenbrenner Lili	Kalyó Ildikó
ALBAtrOsz	Makai Maxim	Hübner Dorka Nagy Erzsébet
chill	Gáspár Gréta	Márkus Johanna
RobInHood	Harsányi-Sulyom Anna Szokolay Piroska	Gonda Judit
Dimenzió	Klung Zsóka	–
káró	–	–
STORNO	Péter Luca	Kiss Bea Kovács Ágnes Szekeres Júlia
MárkA	Kondor Marcell	Kiss Erika
Maszk	Szota Martin	Sztrókay Hajnalka
MIQN	Potsubay Anna	Séra Noémi
Guru	Perenyei-Gecser Blanka	–
MáGia	–	Mayer Ildikó
Zserbó	Dervenkár Ágota	Kabdebó Ferenc
DolcEVita	–	Hessky Eszter
SZ-es	–	–
ZÓNA	Báthori Cserne	Báthori Edit
Tanárok	Diósi Alojzia, Somogyi Ágota, Erdei Erika	
Vendégek	Surányi Anna	

Levezetők: Potsubay Anna, Szota Martin

A jegyzőkönyvet készítette: Báthori Cserne

Napirendi pontok:

1. Nemzeti kapcsolatok – kérdőív
2. IB javaslat a Sorolóhoz
3. Szülői részvétel a nyílt napon (IT képviselése)
4. Snapchat filter
5. Témaheti beszámoló és a szülői Hello újratervezése

Napirendi pontok bővebben:

1. A kérdőívkészítőket Surányi Anna képviselte. Az IT diákjainak ki lett küldve egy kérdőív, amiben a nemzetközi projektek eljárásával kapcsolatban voltak kérdések. Összesen 41 diák töltötte ki, ezért a diák képviselőknak újra körbe kell küldeniük.

Ebben a tanévben sok új Erasmus+ program indult, ezért az utazó tanárok szeretnének egy konszenzusos eljárásrendet kidolgozni, hogy minél több tanuló legalább egyszer részt tudjon venni ilyen programokon. Az eddigi válaszokból leszűrhető, hogy a motivációs levelet fontosnak tartják a kitöltők, viszont egy szóbeli meghallgatást is javasolnak, mert akkor akár a kicsit rosszabbul megírt motivációs levéllel rendelkező is kap esélyt. Több fórumon is fogják hirdetni a programokat, mint például az iskolai honlap, a Facebook és e-mail a szülőknek és diákoknak egyaránt.

2. Az IB nem szeretné többszörösen büntetni a bíróságra kerülést. Nem tartják egyenrangúnak a büntetést, egy zaklatási ügy nem hasonlítható össze egy késsel.

„Pozitív motivációt erősítő fórumnak, helynek tartom a Sorolót.”

Szavaztunk arról, hogy a Soroló eddigi rendszerét szeretnék-e megváltoztatni, illetve arról, hogy az IB előterjesztését elfogadjuk-e.

Az IT a jelenlévők 39 szavazatából 5 tartózkodás, 1 nem és 33 igen szavazattal elfogadta az IB előterjesztését, miszerint az osztály sorolópontjaiból nem kerül levonásra az osztálytag elmarasztaló IB-határozata.

3. November 25-én, szombaton 9:00-tól 16 óráig lesz a nyílt nap, ahol a diákokon és a tanárokon kívül a szülőktől is lehet kérdezni. Gonda Judit és Kiss Erika is vállalták, hogy szívesen várnak az iskolával kapcsolatban beszélgetni vágyó szülőket és diákokat aznap. Külön kérésük volt, hogy kapjanak valamilyen kitzűzöt, mert különben beolvadnak a szülők közé, és nem veszik észre őket.

4. A ZÓNA osztályból érkezett egy kérés/kérdés: szeretnének a snapchat nevű mobilalkalmazásba (ami egy képszerkesztő és megosztó applikáció) a Politechnikumnak egy sajátos polis filtert. Fontosnak tartották, hogy ezt az iskola polgáraitól megkérdezzék, mert marketing háttérre van a dolognak. Különbőféle problémákba ütköztek a tárgyalás során, mint például nem mindegy, hogy milyen képekre kerülne fel a logó/ embléma. A végső elhatározás az

lett, hogy elnapoltuk a döntést. Előterjesztést kell írni, amiben ki kell fejteni, hogy miért tartják fontosnak és hasznosnak, illetve milyen anyagi költségekkel fog ez járni.

5. Nagy Ilona, a témahét egyik főszervezője tartott beszámolót a témahétről, amiből kiderült, hogy pályorientációs témanapokat szeretnének az elkövetkezendő években, ezzel segítve a diákokat abban, hogy merre folytassák útjukat a Poli után. A tavalyi évben elkezdte már az IT összeállítani a szülői Hellót, amiben olyan személyek vannak összegyűjtve, akik szívesen tartanak előadást a munkájukról, vagy fogadnak tanulókat a munkahelyükön.

„Az, hogy valahova elmenj és végigkíséred a napját, az inkább fakultatív.”

„Minden IT-n érdemes ezt a témát felhozni, hogy a következő évre sokkal jobban összerakjuk.”

A következő IT-ülés december 12-én 16:30-kor lesz az A25-ben. A szülői oldal lesz a levezető, a témákról szóló levelet jövő héten küldjük.

Budapest, 2017. december 1.

EMLÉKEZTETŐ

AZ ISKOLATANÁCS 2017. DECEMBER 12-I ÜLÉSÉRŐL

Jelen voltak:

Osztály	Diák	Szülő
Anonym	Illés Bálint	Dr. Bokor Renáta
AnAnÁsz	Bardócz László	–
Főn-X	Rákár Szonja	Grits Barbara, Kárpáti Adrienn
pacman	Aschenbrenner Lili	–
ALBAtrOsz	–	Nagy Erzsébet
chill	Gáspár Gréta	Márkus Johanna
Rob In Hood	Harsányi-Sulyom Anna	Gonda Judit
Dimenzió	–	–
káró	–	–
STORNO	Kovács Vera	Kiss Bea
MárkA	Kondor Marcell	Kiss Erika
Maszk	Tang Mei Tímea	Sztrókay Hajnalka
MIQN	–	Séra Noémi
Guru	Perenyei-Gecser Blanka	Mályi Gábor
MáGia	Rozs Barbara	–
Zserbó	–	Kabdebó Ferenc
DolcEVita	–	–
SZ-es	–	–
ZÓNA	Báthori Cserne	Várnai Tünde
Tanárok	Geiszler Anna, Gáti Emese, Matejka István, Somogyi Ágota	
Vendégek	Pintér Zsolt	

Levezetők: Kárpáti Andrea, Kiss Bea

Jegyzőkönyvet készítette: Kiss Bea

Napirendi pontok:

1. A diákkönyha működtetése
2. Szülői halo (Hello) – mire számíthatunk a korábbi évekből? Hogyan tovább?

Napirendi pontok bővebben:

1. A helyszínen, a könyhában megbeszéltük a használat szabályait.

Javaslatok

- Az ügyeletes tanárokat kérjük, hogy jelezzék, ha úgy tapasztalják, sor van a mikrók előtt, akkor újakat kellene beszerezni.
- A kimenő osztályok, akiknél van ilyen készülék, felajánlhatják a közösségnek a saját, már nem használt, de még működő mikrosütőket.

2. Szülői hello/halo/háló

Elérhető, szerkeszthető adatbázist hozunk létre a jelentkező/eddig jelentkezett szülőkből (Ágota?).

Távolabbi cél: a diákok részéről önkéntesen választható délutáni foglalkozás, melyen a jelentkező szülők tartanának előadást, illetve ha valakikhez néhányan a munkahelyükre mehetnek, az is ezen a napon történne. Modelleznénk, hogyan működhetne majd a pályaorientáció keretében is. Sok ötlet fölmerült a diákok részéről:

- jó lenne minél előbbre hozni;
- a job shadowing a legérdekesebb, leghasznosabb;
- a közösségi szolgálatot is össze lehetne kötni talán ezzel;
- fontos a visszajelzés, hogy mi az, ami valóban hasznos stb.

Javaslat: Kérjük a tanárokat, hogy fogalmazzák meg, pontosan mit szeretnének, mikor, kinek. Erre a konkrétabb javaslatra tudnánk a szülőket hatékonyabban mozgósítani.

A következő IT-ülés 2018. január 9-én 16:30-kor lesz.

2017. december 14.

Kiss Bea, szülő

TEREM- MUSTRA

A november 23-i te-
remszemlén a Szépé-
szeti Kommandó tag-
jai meglehetősen külön-
böző készütségi fokkal
találkoztak a helyiség-
dekorálás, ötletesség,
kivitelezés, padtiszto-
gatás stb. tekintetében.
Mivel régóta tudha-
tó volt az értékelés idő-
pontja, azt az állapotot
pontozták, amit csü-
törtök délután tapasztal-
tak. A Sorolóba a
jobb oldali pontok ke-
rültek be.

Bodonyi Éva
 Hargitai Bea
 Jakab Judit

Osztály	Terem	Sorolópont
Dimenzió	A01	8
STORNO	A02	7
káró	A11	11
Főn-X	A12	22
AnAnÁsz	A14	12
ALBAttrOsz	A15	12
Anonym	A16	18
pacman	A17	10
RobInHood	A19	19
Guru	A21	13
MáGia	A22	8
DolcEVita	A26	5
MIQN	B02	6
MárkA	B03	5
Zserbó	B12	25
Maszk	B14	19
chill	B21	11
ZÓNA	B22	10
SZ-es	B23	3

SZAKKÖRI JELENTÉS

November 11-én és december 10-én is szakkör jellegű kirándulással színesítettük iskolánk hétvégi programkínálatát.

Novemberben a mindig szeles Nagy-Szénáson, a vicces nevű Muflon-itatóban és a vadregényes Remete-szurdokban jártunk. Tizenheten (15 ember, 2 kutya) tizenhárom kilométert gyalogoltunk.

Decemberben már csak a legbátrabbak jöttek el. Ez alkalommal a Kis-Hárs-hegy és a Nagy-Hárs-hegy havas-jeges kilátóit látogattuk meg. A kirándulást mind a hét fő (7 ember, 0 kutya) túlélte. Név szerint kell kiemelni Budai Emese, Lőrincz Lili és Németh Zsófia sporttársakat a káró osztályból.

Szabó Attila

MINDENKINEK ILYEN SZÜLINAPOT!

Minden évben sok szép és kellemes élmény ér januártól, de mind közül a legizgalmasabb a december, annak is az első péntekje. Olyan bizsergető várakozás fogja el ilyenkor az embert (illetve házat), hogy már napokkal előtte csak erre tudok gondolni!

Idén – az elmúlt évekhez hasonlóan – külföldi vendégek (is) tették tiszteletüket, ami szintén nagyon jóleső érzés. Ugyanis így még könnyebben nyer bizonyítást az, hogy a sport univerzális nyelv, aki űzi, az érti is, akármilyen szinten is mozogjon.

Szerencsére néhány tanár ezúttal is megtisztelt jelenlétével; ez is mindig mosolyra fakaszt, no nem a mozgásuk, hanem a vállalkozó kedvük miatt. Ráadásul megnyugtató látni, mennyire nyitottak az újdonságokra! Ugyanis olyan meglepetésekben volt részem, amikre nem is számítottam a szervező tanárok részéről. A megszokott és általam is olyannyira kedvelt alapsportágakban természetesen bőven volt jelentkező, na de... királyozásban? Lufifújásban? Giga pingpongban? Fókafociban? Alig győztem kapkodni a fejem, elhíhetitek. Pedig a non plus ultra még hátra volt: a tornadressz szépségverseny. Hogy micsoda?! A mindig aktív Arnold Éva ezúttal nem a pályán villogott (hiányoltam is rendszeren), hanem ebben a műsorszámban! De még hogy! A legtöbb díjat ő zsebelte be, teljesen megérdemelten. :)

Azonban ezeken kívül sem unatkozhatott senki, váltogatták egymást a parádés bemutatók, melyekben most főleg a táncos- és akrobatikus elemek vitték a prímet, akár tánccipő vagy rúd, netán egy tissue, avagy semmi, „csupán” egy partner állt (ült, feküdt) rendelkezésre. A legszívmengetőbb az volt számomra, hogy az újak mellett sok olyan arccal is találkoztam, akik már évek óta mindig készülnek valamilyen műsorral. Remélem, még sokáig kitarat a lendületük! Büszkéek lehetünk a sportolókra, hogy sportszerű küzdelmeket láthattunk. Bármennyire is nem a helyezés számít, azért a pályán ez nem látszott.

2017-ben is megünnepelgettek rendszeren, de már alig várom a következő sporteseményeket és persze nem utolsósorban a jövő évi Tornaházi Partyt is!

AZT HISZEM, ÖREGSZEM

Úgy jutottam erre a következtetésre, hogy idén olyat csináltam, amit a túlélő túrák elmúlt majd' 25 évében még soha: menet közben lefújtam a meccset. Nem tudom, hogy a Nagy-Hideg-hegyen megállított csapatok mennyit láttak a dolgokból (azokról nem is beszélve, akik csak az ő élménybeszámolójukat hallották), úgy-hogy most a rendezői verzió következik.

Már a hét folyamán, amikor kiderült, mit jósolnak a meteorológusok a hétvége-re, megkezdődött irányomba az aggodás, szabad-e ilyen időben kizavarni sze-gény, ártatlan kisdedeket az erdőbe? Én úgy gondoltam, hogy igen, mert egyrészt azt a gyereket a szülők (akik ugyanazt az internetet olvassák, mint mi) csak megné-zik, mielőtt eleresztik otthonról, hogy mit vett fel, mit pakolt be. Másrészt a túlélő kiírásában elég jól le van írva, mire lehet számítani, mit kell kötelező minimum-ként hozni. Ennek ellenére éreztem némi meglepődést, amikor az első farmeres, sportcipős, titokzoknis srácot megláttam a folyosón, aki határozottan állította, hogy ő pedig induló. Tőlem legyen, de ebben a szerelésben legfeljebb John McClane had-nagy élne túl, ráadásul neki csak 15 percig kellett, és csak a nyári Harlemben.

Aztán amikor végig zuhogó esőben au-tóztunk a rajt felé, erősen próbáltam hin-ni abban, hogy mivel a Magas-Börzsöny-be megyünk, ott ez át fog váltani hava-zásba. És látám, hogy jó, mert Nógrádban már tényleg hullott valami, amit hónap le-hetett nevezni. Nem durván, ami jó, mert így nem nehezíti a gyaloglók dolgát, de határozottan hóként, ami szintén jó, mert nem áztat, mint az eső.

Pontórtársammal (Rózsa Géza, ex-polis tanár, iGRic fő) meg is állapítottuk, hogy pont ez a jó idő túlélni, jobb, mint ami-kor húsz éve a Mátrában már a második pontra is csak egy csapat jutott el, és elin-dultunk a Csóványoson át Nagy-Mánára, ahol a pontunk volt. Azért a sátrat, háló-zsákot, bivakzsákot, száraz ruhát, ételt-italt cipelve, a zseblámpa fényénél a jel-zést keresve elgondolkodtam, hogy tény-leg jó-e ez nekem, de aztán rájöttem, hogy a havas erdő elég sok mindenért kárpó-tol. Ezek után az a tény, hogy az északi ol-dalakban a szél az arcunkba verte a ha-vat, és ilyen helyeken lábszárközépig me-rültünk a hóba, már nem tette felhőtlen-né a boldogságunkat, de hát mégis csak egy-szer élünk. Túl.

Három óra alatt leküzdöttük a hat kilo-métert, és közben megállapítottuk, hogy a Nagy-Mána nem lenne jó ötlet ma éjjel-re. Ott tényleg a szélnek kitett, erdő nélkü-li, északi oldalon kéne menni a hófúvásban úgy, hogy addigra a csapatok mögött van a Királyrét – Nagy Hideg-hegy – Csóványos emelkedő, ráadásul az onnan levezető út-vonalat úgy terveztem, hogy vagy csinál-nak egy nagy kerülőt, és visszagyalogolnak a Csóványosra, vagy átvágnak egy völgyön, felmászhatnak egy oldalban tőkön-paszulyon keresztül, és elkapják az ott futó turistautat. Az előbbi tervezett rosszindulat volt a pá-lyakitűző részéről, viszont az utóbbi, mint logikus útvonal ebben az időben és hóban rizikós lett volna. Szóval beszélünk a többi pontörrel, Robbal és Jánossal, és a Nagy-Mána pont kihagyásával leegyszerűsítettük a túrát. Minden sima ügynek tűnt, de aztán hajnalját beütött a ménkü.

Az egyik csapat telefonált és közölte, hogy a Magas-Tax alatt ülnek a hóban, és egyikük úgy el van készülve az erejével, hogy se előre, se hátra nem tud menni, mentést kérnek. Itt kicsit fennakadt a szemem, mert értem én, hogy minden rendes zsékatóriás filmben jön a hős meg a parti őrség, de hát nem Alaszkában vagyunk, csak egy magyar középhegységben, ahol nincs 4-5 km-nél nagyobb távolság két autóval megközelíthető hely között. Hogy csinálja, hogy addig gyalogol, amíg nullára nem merül az akksija? Mondtam nekik, hogy kapják elő a hálósákot, bújtassák bele a delikvenst, és akár erőszakkal is itassák, etessék csokival, mi meg megyünk értük. Rob ott is hagyta a célt, és elindult kocsival körbe, Királyrétre. A Nagy-hideg-hegyi pontórt megkértem, végszükség esetére egyezkedjen a turista házasokkal, elvégre nekik van terepjárójuk, hószánjuk, én meg összeszedtem a cuccaimat, és elindultam hozzájuk. Nem volt vidám út. A friss, helyenként térdig érő hófúvásban semmi nem látszott a tu-

ristaútból, a ködben a lámpa fénye nem vitt el az egyik jelzéstől a másikig, úgy-hogy szlalomban jöttem le, hogy biztos beleakadjak a jelzésekbe. Felfelé jobb lett volna, hiszen ott csak egy irány van: föl, de azért nem éreztem tutinak a helyzetet. Ha a csapatokból még valaki ilyen helyzetbe kerül, azt kicsoda és hogyan cserkészi be? Szóval, ahogy Mocsárvár ura is mondta: „Nem, nem engedem! Zene állj! Zene leáll!” Felhívtam Nagy-Hideg-hegyet, hogy senkit ne engedjenek tovább, a többit meg már tudjátok. (Igazából érdekelne is, hogy ti hogyan láttátok belülről a dolgot.)

Közben kiderült, hogy az elakadt srácok biztos, ami biztos, felhívták a szüleiket is, hadd aggódjanak, akik meg kihívták a rendőröket. De jó, még az RTL Klubban is benne leszünk, meglesz a 15 perc hírnév! Persze sokkal többet a rendőrök sem tudtak tenni, mint Rob tett volna, úgyhogy szegény túl nem élő végül csak kénytelen volt a saját lábán lejutni a parkolóig. Aztán – feltéve az i-re a pontot – még fel is hívták Robot, hogy minden oké, alapvetően remekül érezték magukat, tavasszal is szívesen jönnének. [Ide szívem szerint az jönne, amit még Robnak sem mondtam, csak gondoltam.]

De mindenki mással szívesen találkozom tavasszal, amikor rövidek, illatosak és balzsamosak az éjszakák, pitymallatkor csivitelnek a madarak, kivéve, amikor 10 fok van, szakad az eső, és bokán felül ér a cuppogós, agyagos sár a Kevélyek oldalában. Elvégre csak egyszer túlélünk, aki az angyalát!

-csokis-

A Zserbó osztályban E. A. Poe: A vörös halál álarca című novellájáról beszélgettek a művészetórán. A diákoknak be kellett fejezniük a történetet anélkül, hogy ismerték volna az eredeti írás végét.

A VÖRÖS HALÁL ÁLARCA

...A zenészek kérdőn néztek a hercegre, miért intette őket csendre. Nem értették, hisz most se az óra nem kongott, se más nem zavarta meg a mulatságot.

Sokan értetlenül néztek körbe. Csend lett, csak a ruhák susogása hallatszott, ahogy a hölgyek forgolódtak maguk körül, keresve a csend okát.

Egy aranyozott maszk koppant a padlón, a csillámok szanaszét hulltak. Viselője észrevette a sötét férfit. Az emberek egyként fordultak arra, amerre a fiatal lányt nézett, hogy szemügyre vegyék a hivatlan vendéget, sötét árnyékával, ami kíséerte.

A teremben néma csönd lett egy pillanat alatt. Az óra megkondult, egész lehetett, de most senki rezsent össze. Megfeszült arcok figyelték a férfit, aki árnyként suhant át a termen.

A katonák már elindultak, hogy elkapják az arcátlant, aki meg merete tenni, amit tett. Prospero még mindig a kék szobában állt, teste megfeszült, orrlyukai kitágultak, és re-

megett. Aki látta, azt gondolhatta, hogy dühös. Dühös a férfira, aki ilyen képben mert megjelenni az ő bálján. De valójában a szemeiben a félelem csillogott.

A katonák elérték a hivatlan vendéget. Közelebről valóban betegnek tűnt. De nem is betegnek, hanem olyanak, mint aki már nem él. Halott talán? Erőtlenjes bűzt árasztott magából. A katonák nem tudtak hozzá érni. Érinthetetlen volt.

Az emberek arcát kezdte előnteni a pánik. Prospero nyitni akarta száját, de nem jött rajta ki hang. Teljesen kétségbeesett.

Az árnyék odasétált a zenészekhez. A férfiak, amikor meglátták, hogy hozzájuk megy, felálltak, és lehátráltak az emelvényről. A katonák tehetetlenül követték. A bálozók meg feléjük fordultak.

A férfi lefelé tartott fejét felemelte. Kihűlt arcával végignézett az embereken. Árnyéka mögé magasodott.

– Azt hiszitek, védve vagytok a világ szörnyűségeitől? – szólalt meg a férfi, de hangja nem hasonlított emberéhez, se állatéhoz. – Azt hiszitek, majd a vár négy fala megvéd titeket a kint tomboló szörnyűségtől?

A herceg elindult felé, hogy saját kezével rántsa le az álarcot az alakról, aki tönkre merete tenni az ő bálját. De a férfi felé intett, és Prospero megtorpant. Nem tudott se mozogni, se beszélni. Szeméből a félelem könnye csordult ki.

– Nem vagytok halhatatlanok, senki nem biztosítja azt, hogy ti holnap is itt lesztok. Ez a vár se fog titeket megvédeni attól, hogy meghaljatok. Ha nem a pestis, más biztos el fog vinni. Mikor meghaltok, már senki nem fog rátok emlékezni. Elfelejtik, hogy ti voltatok. Elfelejtik a szemetek színét, a hajatok hosszúságát, a hangotok. A bőrötök illatát.

Körbenézett még egyszer. Megállapodott a szeme egy hölgyön.

– Te meg fogsz fulladni.

A lány feje ellazult, vizet köhögött fel, és kisvártatva elterült az emberek között. Riadtan nézték az emberek, de egyik se futott el.

A herceg lányok és fiúk közt állt mozdulatlanul, de a szeméből ömlött a könny, mert megértette, hogy megtalálta.

– Téged tüdőbaj fog elvinni.

A fiú köhögni kezdett. Addig köhögött, míg száján vér nem buggyant ki, majd ő is eszméletét veszítette, és elterült a földön a lány mellett.

Így következtek sorban az emberek, míg a Prospero maradt utoljára. Most már tudott mozogni. Közelebb lépkedett a férfihoz. Körülötte vér és rengeteg halott. A bál maszkjai mellettük.

Egymás szemébe néztek mélyen. Az óra megint megkondult. Megint eltelt 3600 másodperc.

– Te pedig itt maradsz egyedül, meghalni magányodban – mondta a sápadt férfi, és elveszett a homályban.

A Herceg lerogyott a holttestek közé. Kezébe temette a kezét, és megvárta, amíg az utolsó gyertya is kialszik.

Dervenkár Ágota (Zserbó)

**KÖSZÖNET
 WÉBER LUCÁNAK (MIQN)
 A KÖNYVTÁRNAK ADOMÁNYOZOTT
 PRÍMA KÖNYVEKÉRT.**

LOGIPOLI

Ismét készültek fejtörő feladványok a Poligráf olvasóinak, ahogy sok-sok évvel ezelőtt Gallér Csaba matematikatanár már elindította ezt a rovatot.

A mostani kilenc feladatból legalább 7 helyes megfejtéséért egy ötös a jutalom matematikából. A megoldásokat Kováts Livia várja írásban a livia@poli.hu ímélcímen.

A beküldési határidő: 2018. január 5.

1. Híres ember lóugrásban

Melyik híres személyiség nevét adja lóugrásban az alábbi ábra?

2. Ládák és lakatok

Ádám és Éva egy lezárt kis ládikában küldhetik egymásnak a leveleiket. A gond az, hogy az Ádámnál levő lakatokhoz Évának nincs kulcsa, és viszont. Hogyan oldják meg a problémát? Nyitott kulcsot nem küldhetnek egymásnak, mert azt a postás lemásolhatja.

3. Tíz szoba, tíz kulcs

Tíz vendég érkezik egy szállodába, kivesznek egy-egy szobát. A portás összekeverve adja oda nekik a kulcsokat. Legfeljebb hány próbálkozás kell ahhoz, hogy megtudják, melyik kulcs melyik szobához jár?

7. Virágok

Hány szál virágom van, ha kettő kivételével mind rózsza, kettő kivételével mind szegfű, és kettő kivételével mind tulipán?

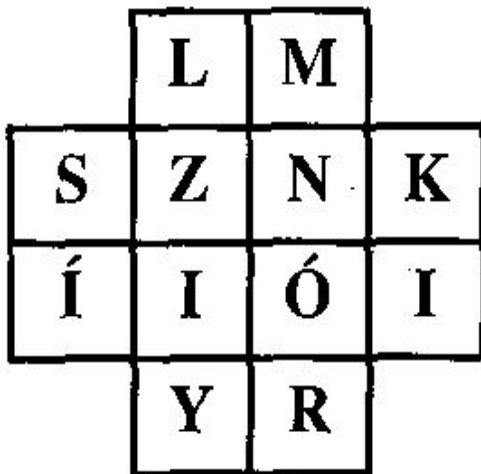
8. Szomszédok

Egy háromszintes házban hat család lakik. Minden emeleten a páros számú lakás jobb, a páratlan számú lakás a bal oldalon van.

A földszinten van az 1-es, 2-es számú lakás, Az első emeleten a 3-es, 4-es, a másodikon az 5-ös és a 6-os.

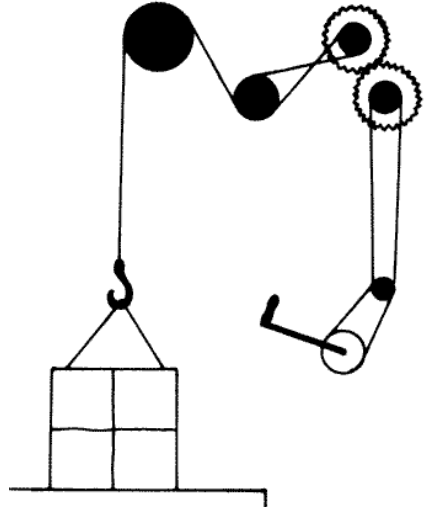
- Rita nemrég költözött a házba.
- Gréti lakása balra van.
- Rihárd páratlan számú lakásban lakik közvetlen Róbert lakása alatt.
- Gabi Rihárdal szemben, Pál felett lakik, míg Richárd és Pál azonos kezdőbetűjű emberrel lagnak szemben.

Melyik lakásban ki lakik?

6. Emeljük fel!

Merre kell elfordítani az emelő karját, hogy a csomag felemelkedjen?

4. Bundáskenyér

Van egy serpenyő, amelybe egyszerre csak két kenyér fél, és öt szelet kenyered. Egy kenyér egyik oldala két percig sül. Hogyan sütöd meg ezeket tíz perc alatt?

5. A kertész dilemmája

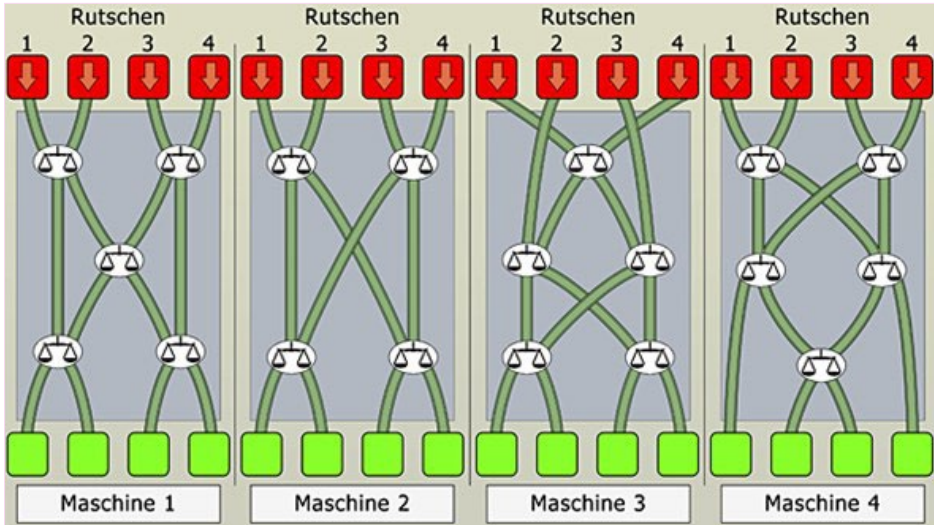
Egy kertésznek 10 facsometét kell elültetnie, úgy, hogy a fákat öt sorba ültesse, és mindegyik sorban négy csemete legyen. Hogyan oldja meg a problémát?

9. Komoly logikai feladvány könnyűsúlyú manókkal

A lenti gép játékok szortírozására szolgál, felül egyszerre dobják bele a játékokat, és a keresztvezésekben a kisebb súlyú játék balra, a nehezebb jobbra megy tovább. Ez addig ismétlődik, míg az összes bedobott ajándék le nem ér az aljára.

Négy manó szeretné tesztelni a gép működését, ezért beleugranak. Fredi 39 kg, Oswald 34 kg, Iphis 28 kg, Esmeralda pedig 21 kg.

Melyik gép adja ki ugyanabban a sorrendben a poénból leugró manókat, ahogy beleugranak. Tehát az egyes ajtón leugró manó legyen balról az első, a kettes számún leugró manó balról a második, és így tovább.

IRODALMI HÁZIVERSENY

NOVEMBERI MEGOLDÁSOK

1. Szerzők – darabok (6 pont)

- a) Vörösmarty Mihály: Czillei és a Hunyadiak
- b) Kisfaludy Károly: Kérők
- c) Madách Imre: A civilizátor
- d) Bessenyei György: Ágis tragédiája
- e) Csokonai Vitéz Mihály: Az özvegy Karnyóné s a két szeleburdiak
- f) Katona József: A rózsza

2. Műrészletek – szerzők – címek (8 pont)

- a) Mikszáth: A Noszty fiú esete Tóth Marival
- b) Bulgakov: A Mester és Margarita
- c) Ottlik Géza: Iskola a határon
- d) Brecht: A szecsuáni jólélek

3. Hiányzó részletek (11 pont)

Író/költő	Cím	Műfaj
Illyés Gyula	Puszták népe	szociográfia
Phaedrus	A farkas és a bárány	állatmese
Arany János	Tengerihántás	ballada
Ionesco	A kopasz énekesnő	abszurd dráma
Németh László	Iszony	lélektani regény
Vajda János	Nádas tavon	filozófiai dal
Lermontov	Korunk hőse	regény
Mikszáth Kálmán	A sipsirica	kisregény
Janus Pannonius	Saját lelkéhez	elégia
Bessenyei György	Magyar néző	röpirat
Hrabal	Táncórák idősebbeknek és haladóknak	elbeszélés

4. Jelentések (15 pont)

- a) tikmony: tojás
- b) fűrgöl: bezárja az ajtót
- c) kanyó: bunkó/faragatlan
- d) Óbitalak: sajnállak
- e) Ugoryán: szívárvány
- f) Sinkófál: elcsen
- g) Lábtó: létra
- h) csipisz: ürülék
- i) Émely: daganat/csomó

- j) Féderbál: ágy,
 k) Grasszál: dühöng/pusztít, fölényesen
 mászkál/járkál
 l) Grejfol: tapogat/fogdos
 m) Jovall: tanácsol
 n) Klavír: zongora
 o) Kumpán: cimbora

MEGFEJTŐK:

**GYENES BERTOLD (ANONYM),
 IVÁN TAMÁS (PACMAN),
 MEDGYASSZAY ÁGOSTON (PACMAN),
 SÁGHI NÓRA (DOLCEVITA),
 VARGA MAJA (MIQN)**

GRATULÁLOK

DECEMBERI FELADATOK

A LEADÁS HATÁRIDEJE:

2017. DECEMBER 21., CSÜTÖRTÖK

1. Egy nyelvész gondolatai – A következő kérdések megválaszolásához érdemes elolvasni e lapszám nyelvészettel foglalkozó cikkét. (5 pont)

- Mikor ünnepeljük a magyar nyelv napját?
- Mit fogadtak el 1844 novemberében a magyar nyelvvel kapcsolatban?
- Milyen foglalkozásokat úz Szilágyi N. Sándor, a cikk szerzője?
- Milyen ikerszavakról (ill. azok változatairól) tesz említést a szerző?
- Kitől ered a címbeli állítás?

2. Mit jelentenek az alábbi kevésbé használt kifejezések? (16 pont)

- Mamaliga: puliszka, bölcső
- Szaletli: lugas, kamra
- Szekunda: egyes osztályzat, legjobb tanuló
- Eszcájpg: kocsirúd, evőeszközkészlet
- Kecskebuka: bukfenc, fejősjátár
- Kondoleál: hajat hullámosít, részvétet nyilvánít
- Papundekli: papucs, kartondoboz/hullámpapír
- Stimfli: fiókos szekrény, harisnya
- Kravátlí: nyakkendő, sétabot
- Ümög: méltatlankodik, ing
- Rapli: derelyevágó, hiszti

12. Fumigál: leszól/lenéz, fát aprít/darabol
13. Firhang: függöny, szellentés
14. Gigerli: nokedli, piperkóc
15. Parapács: fürge/beszédes, lugas/napernyő
16. Kriszkindli: karácsony. konyhaszekrény

3. Hibakeresés (7 pont)

József Attila életművével kapcsolatosak az alábbi mondatok. Egy kivételével valamennyi tartalmaz hibás közlést. Javítsd a hibás adatokat!

- a) József Attila első verseskötete, a *Szépség koldusa* 1922-ben, a Szegeden élő Sík Sándor előszavával jelent meg.
- b) A költő az illegális mozgalomban ismerkedett meg Vágó Mártával, aki több évre élettársa lett.
- c) József Attila 1936-ban – Ignotus Pál mellett – társszerkesztője lett a *Szép Szó* című folyóiratnak.
- d) A költő harmadik kötete, a *Tiszta szívvel* 1929 februárjában jelent meg.
- e) Franciaországból való hazatérése után kapcsolatot keresett a közéleti mozgalmakkal, így került kapcsolatba a Baumgarten Társasággal.
- f) A *Medvetánc* (1931) című kötet agitációs versei miatt a kötet példányait a rendőrség elkobozza, az ügyészség vádat emel a költő ellen.
- g) Az *Ars poetica* című szonettciklusa bevezető versnek készült a *Szép Szó* 1937. júniusi *Mi a magyar most?* című különszámához.

4. Ismerd föl a költőt/írót és a mű címét! (12 pont)

a) arcod varázsa csordultig betölt,
s egy pillantásodért is sorvadok;
nincs más, nem is akarok más gyönyört,
csak amit tőled kaptam s még kapok.
Koldus-szegény királyi gazdagon,
részeg vagyok és mindig szomjazom. (*Szabó Lőrinc fordítása*)

b) Mióta az orvosnál járt, főfoglalkozása az lett, hogy pontosan követte az orvos előírásait higiéné és egyéb tekintetben, pontosan szedte az orvosságokat, és gondosan figyelte fájdalmait és szervezetének minden irányú működését. A világon semmi sem érdekeltte jobban, mint az emberek betegsége, egészsége. Ha betegekről, halálesetekről, gyógyulásokról beszéltek előtte - különösen, ha a betegség leírása hasonlított az övéhez - nehezen leplezett izgalommal figyelt, kérdéseket tett fel, és összehasonlította a szóban forgó esetet a maga bajával.

c) Ott fenn ül – ékszere csillog –
a leggyönyörűbb leány;
aranyhaja messzire villog
aranyfésűje nyomán.

Aranyban aranylik a fésű,
s közben a lány dalol;

hatalmas zengedezésű
 varázs kél ajkairól. (Szabó Lőrinc fordítása)

d) Bizonyos csak az, hogy ilyen körülmények között az idő lassan múlik, tehát azon igyekszünk, hogy megtöltsük cselekvésekkel, ezek eleinte ésszerűnek hatnak, aztán szokássá válnak. Te persze azt mondod, hogy így óvjuk értelmünket a megháborodástól. Természetesen. Néha azonban megfordul a fejemben, vajon az értelmünk nem tévedt-e régen el az éjszaka végtelen térein? Követed a gondolatot? (...) Örültek születtünk mindannyian. Néhányan végig örültek maradnak.” (Kolozsvári Grandpierre Emil fordítása)

e) Ímé megjő a nyár e perzselő vad három hónap
 S mint a tavasz halott immár az ifjúságom
 Az izzó Értelme évadja ez ó lángoló Nap
 S én vágyom
 Lesem a formát édes és előkelő
 Az értelem csábítgat véle hogy kövessem
 Mint mágnes a vasat magához von ma engem
 Jön és a haja lebben
 Csodás vörösseszőke nő (Radnóti Miklós fordítása)

f) A hajós életéből következnek itt történetek, amelyeket fiatal nők és ifjak itt-ott tán hitetlenkedve olvasnak. Ő, majd megismernek ők is mindenenket; csodákat, amelyeknek létezéséről fogalmuk sincsen a fiatalkorban; a nők kimondhatatlan jóságát, midőn az ágy szélén üldögélve hosszú hajukat fésülik, és oly szent szerelemmel, megadással szólnak a férfiúhoz, hogy élete végéig biztonságban érezheti magát; és nők gazságát, midőn csak ökölbe lehet szorítani a kezét, megfenni a kést, a kardokat, felporozni a pisztolyt, vérrel áldozni, vérbeborult szemmel felébredni, és jajgatva, kezét, párnát harapdálva elaludni...

KARÁCSONYI KVÍZ

Az alábbi kérdések a téli ünnepkörhöz kapcsolódnak. Megválaszolásuk hóeséses estéken ajánlott, amikor együtt a család, és a rengeteg beiglitől senkinek sincs kedve mozogni. A megfjtések nyilvánvalóak, de ha mégis egyik-másik gondot okoz, a Poligráf utolsó előtti oldalán meg lehet lelni a pontos megoldásokat.

1. Hol található a Föld legnagyobb karácsonyfája?
2. Ki volt a főszereplője a Hull a pelyhes (1996) című karácsonyi filmnek?
3. Hány rénszarvas húzza Mikulás szánját (Rudolfot beleszámítva)?
4. Ki lopta el egyszer karácsonyt?
5. Ki a Karácsonyi Ének című (Christmas Carol) könyv szerzője?
6. Melyik országban jelent meg először a karácsonyfa? (A leginkább elfogadott verzió szerint.)
7. Mit talált fel az amerikai Ralph E. Morris?
8. A Csendes Óceánban található Karácsony sziget eléggé népszerű. Hol van a másik Karácsony sziget?
9. Melyik volt az első ország, amely karácsonyi bélyeget állított ki?
10. Melyik országban él az a szokás, hogy egy boszorkány dobja bele a kéménybe az ajándékokat karácsonykor?
11. Melyik név nem tartozik Mikulás szarvasaihoz? Táltos, Agancs, Táncos, Üstökös, Ágas?
12. Hogy hívják a Mikulást Franciaországban?
13. Melyik ország a legnagyobb karácsonyfa exportáló?
14. Melyik amerikai elnök tiltotta be a karácsonyfát a Fehér Házban?
15. Mindannyian ismerjük azt a szokást, hogy zoknit akasztunk valahová az ajándékok számára. Melyik ország teszi ki a cipőt a zokni helyett?
16. Melyik városhoz kötődik a karácsony ünnepe?
17. Melyik vállalat tette népszerűvé a Mikulást Amerikában?
18. Melyik népszerű karácsonyi éneket írta James Pierpoint?
19. Hány szellem van a Karácsonyi énekekben?
20. A Mikulásnak van felesége?
21. Mi a címe annak a karácsonyi animációs filmnek, amiben Tom Hanks szerepel?
22. Mit talált fel W. C. T. Dobson?
23. Ki segíti a Mikulást az ajándékok elkészítésében?
24. Melyik karácsonyi ének minden idők legtöbbet játszott, legjobban eladható dala?
25. Melyik ország használ hagyományos szalmadíszeket a karácsonyfa díszítéséhez?

„GRAMMATIKÁT NEM TUD, HIÁBA CSINÁLJUK”

Szilágyi N. Sándor (erdélyi magyar nyelvtudományi szakíró, szerkesztő, publicista, egyetemi tanár) írása 2017. november 15-én

Szörnyű, hogy ezek a magyarok mi-
ket nem képesek elművelni az édes anya-
nyelvükkel. Beszélnek vele összevisz-
sza, koptatják ha kell, ha nem, és csak úgy,
ahogy a szájukra jön, mintha szabályok
már nem is lennének. És még annyi jó-
érzés sincs bennük, hogy bár arra lenné-
nek egy kis tekintettel, hogy amit ők csak
úgy összezagyválnak, azt aztán a nyelvész-
nek le is kellene ám írnia, mégpedig ren-
des, világos szabályokkal, amikhez majd a
jól nevelt, anyanyelvükkel törődő beszélők
(ha vannak még egyáltalán) igazodhassá-
nak is beszéd közben. De nem: ezek oda
se figyelnek semmire, én meg aztán ehe-
tem itt kezem-lábam, hogy hogy tudhas-
sam kimagyarázni a sületlenségeiket.

Hát tessék csak megnézni ezt! Van ne-
künk egy régi szép igénk, a *tol*. De ha
jobban odanézzünk, kislül, hogy mikor ezt
kitalálták, már akkor se bírt eszükbe jut-
ni, hogy egyszer majd lesznek nyelvészek
is, akik meg kellene magyarázzák, hogy
egy ilyen 'valamit hozzáadva megnöveli a
hosszát' jelentésű igét hogy lehet létrehoz-
ni úgy, hogy a teljesen mást jelentő *tol* igé-
hez egy *-d* képzőt kapcsolunk. Persze rá
lehet erre jönni, csak ahhoz már gondol-
kozni kell, hogy leessen, hogy ezt a *-d*-t
ezek nem is a *tol*-hoz, hanem a *hozzátol*-
hoz kapcsolhatták. Így akkor már jobban
érthető, hiszen ha mondjuk egy asztalhoz
hozzátolunk egy másikat, azzal tulajdon-
képpen megtoldottuk. De hogy mire gon-
dolhattak, mikor ennek az új jelentésnek
a kifejezéséhez épp a *-d* gyakorító képzőt
választották (márpedig az úgy kellett le-
gyen, hiszen *A magyar nyelv történeti-eti-
mológiai szótárában* – a TESz.-ben – is ez
áll!), azt most már csak találgathatjuk, hi-

szen normálisan a *tol* és az ilyen *-d* ösz-
szekapcsolásából csak egy 'tologat' jelen-
tés jöhetne ki.

Aztán mikor a *hozzátold* már meg-
volt, fogták magukat, és a *told* igét elkezd-
ték használni a *hozzá* nélkül is. Hadd tör-
je csak rajta a fejét a nyelvész, hogy ez-
zel most akkor mi is van. És ha már meg-
volt, akkor ha azt akarták mondani, hogy
ez többször történik, hozzákapcsoltak egy
gyakorító képzőt, így lett a *toldoz*, majd
mivel még ez se volt nekik elég, a *toldoz-
gat*. Ezekkel még nem is lett volna semmi
baj, nyelvész erre még a szabályt is köny-
nyen meg tudja mondani. Csakhogy jött a
következő: mikor nem voltak benne biz-
tosak, hogy oda most a *toldoz* illik-e job-
ban, vagy a *foltoz*, lusták voltak eldönte-
ni, hogy akkor most szemantikailag melyik
is, inkább mondták mind a kettőt
együtt, így lett a *toldoz-foltoz* ikerszó. (Fel
nem tudom fogni, mért szerethetik any-
nyira az ilyeneket, hacsak nem a nyelvész-
szeket akarják velük szivatni. Mert ezek-
kel általában is sok baj van. Ott van pél-
dával az *icipici*. Először is mi az, hogy *ici*?
Másodsor: ezt most egybe kell írni vagy
kötőjellel? Ha az ember az olyanokat nézi,
mint az *icipicit*, *icipicivel*, már monda-
ná is, hogy egybe. De mikor éppen meg-
nyugodna, kislül, hogy lehet úgy is, hogy
icit-picit, *icivel-picivel*, illetve *icike-picike*,
és akkor már az *ici-pici* látszik jobb meg-
oldásnak. Arról nem is beszélve, hogy
már még *icinke-picinke* is van, mert a ma-
gyarok még annyit se tudnak gramma-
tikából, hogy nekünk nincs is *-nka/-nke*
kicsinyítőképzőnk. És akkor ezt a nyelvész
magyarázza ki valahogy! Hát most komo-
lyan: muszáj ilyeneket mondani?)

Lett tehát egy új ikerszavunk, mintha nem lett volna már úgyis jóval több, mint amennyit a nyelvész kívánna magának: a *toldoz-foltoz*. De alig lett meg, már ez se tetszett, mert nekik a kettő együtt nem hangzik elég jól, ezek a megátalkodottak pedig füttyülnek a grammatikai szabályokra, sőt még ha tudnák is őket, akkor is inkább a fülükre akarnának hallgatni, mintsem az eszükre. Ezt is elkezdték tehát *toldoz-foldoz*-ként használni, hogy jobban hasonlítsanak. Aztán pedig, mivel grammatikát nem tudnak („hiába csináljuk”), azt hitték, hogy az a -z a *foldoz* végén is ugyanolyan gyakorító képző, mint ami a *toldoz*-ban van (láthatták volna pedig a boldogtalanok, hogy az egy denominális igeképző, amivel a *folt* főnévből csináltunk igét), tehát úgy vették, hogy azt simán el is lehet hagyni, így lett belőle *told-fold*. És mintha ez még nem lett volna elég bajnak, a *fold*-ot kiemelték ebből, és elkezdték külön is használni 'foltoz' értelemben. Mindezek után pedig még azt is elvárnák tőlem, hogy én most mondjam meg, milyen grammatikai kapcsolat van a *folt* és a *fold* közt, vagyis hogy a *folt* főnévből hogy lehet ilyen jelentésű *fold* igét létrehozni úgy, hogy a végén *d*-re cseréljük a *t*-t, mikor nekem erre egyetlen precedensem sincs sehol! Világos, hogy kiszúrásnak szánták, ez abból is látszik, hogy gyorsan beleszerkesztették még népdalba is, nehogy azzal akarhassam megúszni, hogy ilyen szó nincs is a magyarban, hiszen ha egyszer népdalban is előfordul, akkor erre ezt már nem mondhatnám jó lélekkel. És ott van:

Elszakadt a bakancs, kapitány uram!
Vagyon szabó, csizmadia, Ki megvarrja, ki *megfoldja*,
Kedves katonáim!

És akkor most mit tudhasson kezdeni a nyelvész egy ilyen tönkretett, *szedett-vedett* nyelvvel? Most, hogy leírtam, akadt meg a szemem ezen is: *szedett-vedett*. A *szedett*

rendben van, de mi az, hogy *vedett*? Tiszta sületlenség. Világos, hogy először a *szedte-vette* volt, ezzel még a nyelvész is elboldogul valahogy (hacsak nem arra kell válaszolnia, hogy ilyen grammatikai formával hogy válhatott ez ilyen jelentésűvé), csak aztán másképp is akarták mondani, és úgy gondolták, ha a *szedte* (de az ő fülük szerint: *szette*) megfelelője a *szedett*, akkor a *vette* párja nyilván a *vedett*. Hogy aztán én ezt hogy fogom elemezni, az persze legyen az én bajom.

És nem elég, hogy összezavarnak mindent, még ők állnak az erdő felől: ha nyelvünk buzgó őrei próbálják őket egy kis rendtartásra nevelni, vagy megtanítani őket helyesen beszélni magyarul, a grammatikai szabályok szigorú betartásával, úgy, hogy az aztán a nyelvészt se hozhasa zavarba sehol, még ők kezdenek gúnyolódni és megkérdőjelezni a tekintélyes nyelv művelők hozzáértését. Itt van például ez az Arany János is. A nyelv művelők őt szokták emlegetni a szép magyar beszéd nagymestereként, és tessék: erre az a hála, hogy ilyen verset volt képes írni róluk:

Grammatika versben

El van már temetve ama korcs *bennünket*,
 Nem ficamítja ki többé az eszünket,
 Hacsak fel nem támad hetedszer is, mint
 a Regényhóst életre hozza egy csöpp tinta.
 Nosza, még a többit, ami nem fér föben,
 Temessük el ím e kolerás időben; Mert a
 nyelvnek is van pestises járványa, Ha nem
 volna, csinál doktora, bábája.

Mi a nyelvet rontja, az a legfőbb veszély:
 Hogy még a paraszt is mind magyarul beszél.
 Grammatikát nem tud, hiába csináljuk,
 Mégis egyre darál, egyre fecseg szájuk.
 Ugy beszél mint apja, nem halad a korral,
 Nemes oltvány helyett él ősi vacokkal;
 Azt se tudja: *ki, mi*; azt is összevete-
 ti; Három szál fonal az *íge* pászmán néki.
Ikes vagy nem *ikes*, azzal nem törődik,
 Gyermeke ha csínt tesz, mondja *megverődik*;
 Szóval annyi bűne, amennyi mondása:
 Ez a paraszt beszéd nagy isten-csapása.

Törvény kell a nyelvnek, mert különben
 elvész Törvényét ki szabja, mint az a sok
 nyelvész, Az a három, négyszáz tudós képviselő,
 Kik egy-egy indítványt sűrűn hoznak elő,
 Sőt nem is indítványt, mert törvény-
 nyé kenik: Önnön bogarába szerelmes mindenik:
 Ez az *ás és-t* leli olyan iszonyatnak,
 Hogy talán a szószit is nevezi *mártatnak*;
 Amaz *ly* betűtől sáppadoz és ünget,
 Hogy ettől a hideg ki nem lél *bennünket*;
 Más az *oly és olyan* különbségén épül
 S megöli a bűnöst könyörület nélkül;
 Harmadik máglyára ítélne valakit,
 Ha nem ír és nem mond a *ki* helyen *akít*;
 Van, ki dühös egy-egy régi jámbor szóra;
 Mit vétett? ki tudná! nem tetszik az orra;
 Van ki írt száz könyvet, s kérkedik
 hogy soha Egybe sem tevő ez ártatlan szót:
noha! (1861 körül)

Most még van mit ünnepelnünk a magyar nyelv napján* (...), mert még van magyar nyelvünk. De ha azt akarjuk, hogy még sokáig legyen, sürgősen intézkednünk

kell: meg kell védenünk legnagyobb veszélyezettetőitől, a beszélőitől. Ennek a legbiztosabb módja az, ha betiltjuk a használatát (legfeljebb csak szakképzett és felelősen gondolkozó nyelvész szakembereknek engedélyezzük bizonyos helyzetekben, például mikor grammatikát írnak, hogy azért ők se maradjanak kenyér nélkül), hiszen a magyarok csak használat közben rongálják, de akkor viszont folyton. És hogy épségben fennmaradhasson még sok évszázadon át: miután a szakemberek szépen restaurálják és megtisztogatják minden esztelenségtől, amivel a felelőtlen és hanyag beszélők megtöltötték, el kell helyezni üveg alá a múzeumban (a Szent Korona mellett méltó helyen lenne), hogy senki ne nyúlhasson többé hozzá, csak messziről csodálhassa, hiszen van rajta mit.

*2011. szeptember 26-án az Országgyűlés a magyar nyelv napjává november 13-át nyilvánította, 1844-ben ugyanis ezen a napon fogadták el a magyart államnyelvvé tevő, a magyar nyelv és nemzetiségről szóló 1844. évi II. törvényt. E törvény többek között kimondta: „1. § Az országgyűléshez bocsátandó minden kegyelmes királyi Leiratok, Előadások, Válaszok, és Intézkedések ezentúl egyedül magyar nyelven adassanak ki. 2. § A törvények, valamint már a jelen országgyűlésen is egyedül magyar nyelven alkottattak és erősítették meg: úgy ezentúl is mind alkottatni, mind királyi kegyelmes jóváhagyással megerősíttetni egyedül magyar nyelven fognak.” (https://hu.wikipedia.org/wiki/A_magyar_nyelv_napja)

Forrás: <https://www.facebook.com/notes/szil%C3%A1gyi-n-s%C3%A1ndor/grammatik%C3%A1t-nem-tud-hi%C3%A1ba-csin%C3%A1ljuk/547635238915131/>

BERTA ZSOLT: VÉSZTARTALÉK

Már jócskán az est végén jártunk, amikor Bálint megjelent kezében a pénzgyűjtő dobozzal, és sugárzó arccal közölte, hogy ő bizony most megszámlolja, mennyi pénze gyűlt össze Nagypapának. Elakadt a hangom, de többre nem maradt időm. Bálint levette a doboz tetejét, tartalmát pedig a padlóra borította. Már mint borította volna, ha lett volna benne csak egy megveszekedett peták is. De nem volt.

Egy lányunk és két fiunk van. Nem szerettem, ha ajándékot vettek nekünk, se karácsonykor, se a születésnapjainkon, se semmikor. Tudtam, hogy keményen megdolgoznak a pénzért, és hogy sosincs nekik belőle elég. És tudtam, hogy ők meg utálnak nekem ajándékot választani. Általában jól kerestem, amire szükségünk volt, amire vágytunk, előbb-utóbb meg tudtuk venni magunknak. Leszámítva néhány, az észszerűség határán kívüli dolgot. (Ilyesmikre én vágytam, nem a feleségem. Például egy Harley Davidsonra.) Az évek aztán kiölték belőlem a sóvárgást, hogy valóban fontos és értékes és jóval nagyobb örömeiket szerző ügyek felé fordítsák a figyelmemet. Mint például az unokáim. Vagy a gyermekeim. Vagy a feleségem. A kutyám is, igen. Az ember az idővel érzelmesebbé válik, de nem feltétlenül kevésbé gyakorlatias. Szóval meg van mindenem, ami kell. Mi a fenét lehet venni egy ilyen embernek? Egyik gyermekünk sem az a letudós fajta, valóban örömet akarnak szerezni, így kifejezetten macerás volt számukra a megajándékozásom, amiről viszont nem tudtam őket lebeszélni. Ahogy rávenni sem tudtam őket arra, hogy olyasmivel „lepjenek” meg, amire amúgy is kiadnám a pénzt. Borotvahabbal, pengével, olívabo-

gyóval, borral, benzinnel, szalámmal és villanyal. Ehelyett hetekig kínlódtak, hogy kitaláljanak valami frappánságot, aminek többnyire persze melléfogás lett az eredménye. Hogy csak egyet említsek, nyugdíjba vonulásom alkalmából megleptek egy barkács-munkapaddal, a hozzá tartozó szerszámkészlettel együtt. Elképedve, értetlenül álltam a ház végében lévő kis hob-biszobámban, ahova mindezt benyomortották, és ahova addig csak hegedülni jártam ki, hogy borzasztó nyekergéssel ne idegesítem halálra a feleségemet. Violának hívják amúgy, ezért kezdtem el hegedülni, amikor udvaroltam neki. Csúnya kiabálásba torkolt az ügy, már mint a gyermekeim hárman és feleségeik és férjük egymás fejéhez vagdostak különböző vádak, kezdetben csak az ajándékkal kapcsolatban, később persze már mindenféle tárgyban is. Ez már csak így van. Tudtam, az én hibám, vagyis az arcomé, nem vagyok éppen az a palástolós fajta. De ha nem tudtam volna, hát figyelmeztetett rá Viola megrovó pillantása.

Ugyanakkor az évnek karácsonyán történt, hogy a fenyő alatti kotorászás után legnagyobb unokámmal sokéves szokásunknak megfelelően a díványra telepedtünk, hogy együtt bontsuk ki az ajándékainkat, legvégül pedig azt, amit tőlem kaptam. Legalábbis én azt hittem. Ő tizenhat éves volt akkor. Istvánnak hívják amúgy. A térdemre tettem a magam egyik dobozát, és felé fordultam, hogy felszólítsam, ő nyissa ki először a magáét. Akkor láttam, hogy ajándékot nem, csak három borítékot szorongat a kezében.

– Hát ez meg mi?

Szégyenlősen mosolygott.

– Tudod, Papa, megbeszéltem Anyáékkal, és a többiekkel is, hogy inkább pénzt adjanak.

– Pénzt? Karácsonyra?

– Igen. Tudod, egy iPhone-ra gyűjtök.

Az egy telefon.

– Tényleg? Az egy telefon?

– Igen – felelte teljesen komolyan.

– Értem. És te mondtad meg, mennyit adjanak?

– Dehogyan. Mindenki annyit ad, amennyit amúgy is az ajándékomra költene.

– Logikus. Na és nekem mért nem szóltatok erről?

– Hát... Anya azt mondta, te elleneznéd, mert te olyan... hagyománytisztelő vagy.

– Én? Évek óta hajtogatom, hogy nekem ne is vegyetek ajándékot.

Kissé rosszul esett, hogy maradinak tartanak. A hátam mögé nyúltam, előhúztam az ajándékot, amit Istvánnak szántam.

– Tessék, kölyök, boldog karácsonyt!

– Neked is, Papa!

A szemem sarkából figyeltem Istvánt. Elvörösödött, úgy pillantott rám.

– Egy iPhone! Jaj, ne haragudj!

– Nem haragszom. Anyád említette, hogy szeretnél egy ilyet. Csak azt nem mondta, hogy megúszhatnám a negyedéből is, ha beszállok a borítékos gyűjtésbe.

Kinyitottam a magam csomagját. Egy szivartartó díszdoboz volt benne, légmentesen csukódó tetővel, valami drága fából, antik vörösré pácolva. Tamás barátomtól kaptam néhány éve Kubából három szál szivart, az volt az egyetlen szivarkalandom életemben.

– A mindenit!

– Én mondtam nekik – mondta István, és együtt érzően szemlélte a szivardobozt. Akkor már öt hónapja nyugdíjas vol-

tam, és már érteni véltem, mit is jelent, amikor az ember kénytelen leadni a megszokott életszínvonalából. Nagyon hiányzott biztosan és jól fizetett tudományos főmunkatársi bérem, aminek a nyugdíjam a töredéke. Nem mondom, hogy bajban voltunk, mert nem, más nyugdíjasokhoz képest meg pláne, hisz nem éhezünk, nem jártunk rongyokban, be tudtunk fűteni rendesen, és ha gyógyszer kellett – hála istennek, egyelőre ritkán –, azt is megvettük. De azért már nem olyan könnyen csúszttam oda kisebb-nagyobb összegeket a gyermekeim markába, hogy fizessék ki ezt meg azt, vegyék meg az unokáinknak ezt meg azt. Violával megegyeztünk, hogy a félretett vérsztartalékunkhoz semmiképpen nem nyúlunk, csak ha baj van.

unokámnál ez nem okoz gondot számotokra, nálam meg igen? Nyugdíjas lettem, jobban kell a pénz, mint valaha. Magamra kötöm majd, megígérem.

Mit mondhattak volna? Igazam volt.

A következő adandó alkalomra – a születésnapomra – be akartam szerezni egy szavazóurnát. Vagyis egy kartondobozt, csiknyíllással. Nem viccelek, így hívják azt a lukat a tetején. Ha nem így nevezték

Tehát ez az iPhone-vásárlás is megterhelt kissé. Akkor találtam ki... illetve vettem át, hogy nekem is pénzt adjanak a megfelelő ünnepek alkalmával. Gondoltam, azon túl, hogy őket megkímélem az ajándékvásztás kínjaitól, magamat is megóvom a semmire se jó ajándékoktól, amiket pakolásunk ide-oda, majd pár év múlva eldugunk a padlásra. És az se mindegy, hogy az így befolyt összegből továbbra is támogatni tudom gyermekeimet és unokáimat. Remek konstrukciónak tűnt.

– De Apa, ez olyan személytelen – mondta a kisebbik fiam és a lányom.

Zoltánnak és Evelinnek hívják őket amúgy.

– Most hülyéskedtek? A tizenhat éves

volna el, szerintem vettem volna egyet. De így inkább kértem a közeli vendéglőben egy mélyhűtött szalmakrumplis kartondobozt a szakácstól. Cseke Andrásnak hívják amúgy. Ragasztószalaggal megerősítettem az éleit, aztán ráhúzható tetőt szabtam rá, annak a tetejébe pedig sniccerrel vágtam egy csinos csiknyíllást. Bedobó rést, na. Szóltam a gyerekeknek, hogy a pénzt kis címletekben szórják a dobozomba, amit a kamrába tettem egy hokedlire, a befőttek közé. Mindezt azért találtam ki, hogy az ajándékozást névtelenné és láthatatlanná tegyem, és egyik gyermekem se feszélyezze magát az összeg miatt.

Leültünk a szépen megterített és étkekkel-italokkal roskadásig pakolt nagysz-

talhoz, és ettünk, ittunk. Az unokák közül az apróbbja amúgy is állandó vágatában volt a házban, róluk nem tudhattuk, merre járnak, mit csinálnak éppen, a nagyobbak és a felnőttek pedig időnként felálltak, eltűntek, és róluk sem tudhattuk, a vécére, a mosdóba mentek-e ki, vagy épp a spájzba. Remekül működött a rendszer. Az öszszedobott pénz is szép summa lett, komoly ajándék telt volna ki belőle, elégedetten gyűrtem a nadrágom zsebébe.

Alig néhány héttel az első ilyen születésnapomat követően megint összeült a család. A nagyobbik fiam legkisebb lányának, vagyis a második unokámnak születésnapját ünnepeltük. Flórának hívják amúgy. Az apját meg Imrének. Még csak a levesnél tartottunk (Flóra, ünnepeltségére való tekintettel ezúttal kihagyhatta a levest, a többi kölyök leplezetlen utálattal irigyelte, ő meg a nyelvét öltögette rájuk), amikor a lányom feltette a kérdést:

– Na és mit vettél magadnak a szülinapi pénzeden, Apa?

Mindenki felém fordult, Zoltán és Imre arcán látszott, hogy eddig nem gondoltak erre, de hogy Evelin az eszükbe juttatta, már őket is érdekli. És a jelenlévő hitveseket és hites urakat és unokákat is. Komótosan lenyeltem egy kanál levest.

– Hogyhogy mit vettem?

Evelin azonnal gyanút fogott.

– Azt kérdem, hogy mit.

Violára néztem, ő meg várakozóan rám. Mint aki kíváncsi, miképpen vágom ki magam, ugyanakkor drukkol is nekem.

– Hát egy izét...

A számba tettem még egy kanál levest, és nagyon szerettem volna, ha eszembe jut valami, amit vettem az elmúlt hetekben. Nyilván vettem egy csomó dolgot, na de miket is? Új komposztálót, a kazánhoz táglási tartályt, a kutyának kullancsnyak-

örvet...

– Milyen izét?

És akkor beugrott.

– Egy dudát.

– Hogy mit?

– Egy Harley Davidson dudát.

Evelin megpróbált a vesembe látni, a többiek is gyanakodva figyeltek. Hátradőltem, megtöröltem a szalvétámmal a számat. Megpróbáltam enyhén sértett arcot vágni, mint aki kissé nehezményezi, hogy nem hisznek neki.

– Megmutassam?

A többiek visszafordultak a tányérjukhoz, mint akiknek ennyi elég, de Evelin nem tágitott.

– Igen, mutasd meg!

Feltápászkodtam, kimentem a hobbi-szobámba, s levettem a szekrény tetejéről a dudát. Ugyan nem adtam érte pénzt, Cseke Andris, a szomszédos vendéglő szakácsa adta nekem más alkatrészekkel együtt, amikor megemlítettem neki, hogy fiatalkoromban mennyire vágytam egy Harleyra. Evelin kezébe nyomtam. Tényleg szép darab volt, nagy, kerek, nikkelezett rács, rajta a Harley címer két szárnya, mögötte a membrán.

Evelin kissé viszolyogva nézte a tenyerénél jóval nagyobb dudát. Nem volt éppen patyolat tiszta, és a szaga is autószerelő-műhelyre emlékeztetett. Csak úgy áradt belőle a történelem, Cseke azt állította, hogy megvan neki valahol a motor forgalmija, 1946-ban még rendőrmotorként működött New Yorkban.

– És minek ez neked? – kérdezte Evelin.

– Megtetszett. Azt beszéltek meg, magamra költöm a pénzt, és hogy csak olyasmire, amire tényleg vágyom, de amit amúgy nem vennék meg, hogy valóban ajándék legyen. Igaz?

Tényleg nem vettem volna meg. Nem

is vettem, ajándékba kaptam. Igaz, nem vágytam rá, de nem is keltette bennem a fölöslegesség érzetét, mint például a szivardoboz. Eredetileg a szobámban a falra akartam kitenni a kormányt, a kilométerórával, a gáz-, illetve kuplungkarral meg a berúgó vassal együtt.

A következő ilyen alkalommal megmutattam nekik a Harley kormányát. Mint új szerzeményemet. Aztán a kilométerórát. Ezek elég látványos darabok, eloszlatták a gyanút, de aztán elő kellett vennem a berúgó vasat és a gáz- és kuplungkart valami nikkelezett csődarab társaságában, amik nem tűntek másnak, csak vasnak, sőt ócskavasnak.

– Ezek nem voltak olyan drágák – fűztem hozzá, és kanalaztam a levesemet.

– De Apa, tulajdonképpen mit akarsz ezekkel?

Mit mondhattam volna?

– Össze akarom rakni az egész Harleyt. Na? Jó, mi?

– De minek? Motorozni fogsz?

– Még az is lehet – feleltem, és biztos voltam benne, hogy nem.

Én is, Viola is nagyszerű egészségnek örvendtünk, minden felmenőnk kimagaslóan magas kort ért meg, így számíthattunk arra, hogy még évtizedekig el kell szállolnunk az ajándékpénzzel. Így hát átballagtunk egy ebédre Csekéhez a szomszéd vendéglőbe (aműgy Burkoló a neve), és amíg ettünk, előadtam neki, mi a helyzet. Másnap el is hozta a motor nyergét, vagyis egy rozsdás biciklinyereg formájú vasat, meg egy ráillő, hihetetlenül mocskos és szakadt szivacsdarabot, a kettőt egykor összefogó bőrborítás nélkül. És a forgalmi. Azt is elmondta, hogy ezeket a Pék Laci nevű, állandó jelleggel részeg alkoholistától a Dörgicse borozóban szerez-

te, és hogy az az alak akkor sokáig azzal hitegette, hogy lassan az egész gépet behordja neki némi fröccsök fejében. Csodák csodájára megtaláltam Pék Lacit a leírt állapotban, a borozóban, de a motort, darabokban, egy lomtalanítás alkalmával kitette a pincéből az utcára, egy ismerős cigánygyerek meg elvitte. Csodák csodájára a cigánygyereket is megtaláltam, az meg elirányított a vastelepre, ahova annak idején az erősen hiányos motort vitte. És csodák csodájára még ott volt, ahova akkor letették, mert a telep tulajdonosa felismerte a kincset, de beszerezni nem tudta a hiányzó alkatrészeket. És akkor jöttem én. Erősen mellbevágott az összeg, amit az ócskás kért a holmiért. Azonnal felajánlottam neki – súlyarányosan – hasonló árban a nálam lévő darabokat. Kiröhögött, az ötödét se akarta megadni. Hát faképnél hagytam. De jöttek sorban a karácsony, a születésnapom, a házassági évfordulónk és a névnapom. Sándornak hívnak aműgy. És visszajártam ahhoz a gazemberhez, és immár aranyárban vásárolgattam az alkatrészeket, amiket bemutathatok szerető utódaimnak. Egyébként már jó ideje nem számoltattak el, sőt, nem kérdezte egyik sem, hogy mit vettem az ajándékpénzen.

Néhány év elteltével hozzám került minden. A váz, a kerekek, a tank, a lámpa, a motorblokk. Össze is bütyköltem, persze külön egy vagyont költöttem mindenféle csövekre, kábelekre, bowdenekre és egyebekre, amiknek eredetijét esélytelen volt beszerezni.

– Még jó, hogy ti adjátok össze a rávalót, különben már rég ráment volna a vésztartalékunk – mondta a gyerekeknek Viola egy családi ebédén. – És olyan jó, hogy apátok fiatalkori álma valóra válik.

– Bizony – bölintottam –, nagy szerencse. És a gyerekek mind mosolyogtak. Kis

rohadékok, gondoltam, de nem tudtam haragudni rájuk.

Újrakrómoztattam, illetve lefényeztettem a megfelelő részeket. Ha már belesoródtam, csak előre menekülhettem. Végül ott állt a motor a fedett kocsibeállón, csillogott-villogott, a kormányja hetykén félreccsapva, ahogy a sztenderen állva a kerékekkel együtt elfordult. Akkor már tizenkét év telt el azóta, hogy kiböktem a levesem fölött: egy dudát. És már csak egy gyújtáselosztó hibádozott. Azt viszont égen-földön nem leltem, pedig már hónapok óta kiterjedt e-mailezést folytattam amerikaiakkal is az ügyben.

A legutóbbi születésnapomon épp úgy történt minden, mint az utóbbi években. A pénzgyűjtő urnámat a kamrába tettem a hokedlira, aztán leültünk a nagyszalathoz. Az unokák időközben felcseperedtek annyira, hogy a folyamatos rohangálás megszűnjön, viszonylagos fegyelmesség uralkodott az ilyen családi eseményeken. Csak a legkisebb fiaméknál született egy késői gyermek, ő is már a nyolcadik évét tapossa. Bálintnak hívják amúgy. Ő is tisztában volt a kamrában ücsörgő dobozom rendeltetésével.

Mint mondtam, hosszú évek óta nem kérdezte már senki, mire költöttem az összegyűlt ajándékpénzt. De a beszerezhetetlen gyújtáselosztó valamiképp szóba került. Már jócskán az est végén jártunk, amikor Bálint megjelent kezében a pénzgyűjtő dobozzal, és sugárzó arccal közölte, hogy ő bizony most megszámolja, mennyi pénze gyűlt össze Nagypapának. Elakadt a hangom, de többre nem maradt időm. Bálint levette a doboz tetejét, tartalmát pedig a padlóra borította. Már mint borította volna, ha lett volna benne csak egy megszékedett peták is. De nem volt.

A gyerekek és Viola megrökönyöd-

ve bámulták a kis Bálintot, aztán zavartan egymást. Csak én kanalaztam meglepetés nélkül a levesemet. Csend volt, csak a kis Bálint kiáltotta csengő hangján, csalódottan és vádlón:

– Ebben nincs is semmi!

Mindhárom gyermekünk elpirult, de persze ez nem akadályozta őket abban, hogy fintorogni, vigyorogni kezdjenek, kisvártatva pedig harsányan röhögjenek is. Én sem bírtam sokáig, muszáj volt letennem a kanalat, és röhögtem velük. Csak szegény Viola nem nevetett, megrökönyödve és hitetlenül bámult ránk.

– Mióta nincs pénz a dobozban, Apa?!
 – kérdezte Evelin.

– Hát bizony...

– Most már mindegy, mondd meg őszintén.

– Nagyjából nyolc éve. Már a második évben fogyatkozni kezdett, aztán egyszer csak már semmi sem volt benne.

– Jaj, Apa!

– Ugyan, ne is törődjetelek velem!

Violára tévedt a szemem, aki szó nélkül, kétségbeesetten pillantgatott egyikünkéről másikunkra. Felálltam, kézen fogtam és kivezettem a kertbe, a motorhoz. Átöleltem a vállát.

– Viola! Minden rendben van. Ez itt a vészpartalékunk. Már csak egy gyújtáselosztó kell hozzá.

2018 PONTOS RÖPLABDA

2018. JANUÁR 12., 20:30 – 2018. JANUÁR 13., 11:00

Ezúttal is röplabdával nyitjuk az évet a Poliban. Az eseményre szeretettel várunk minden – jelenlegi és valaha volt – polis iskolapolgárt!

Nevezési határidő: 2018. január 5. (péntek), 14:30

Nevezni így kell: polisok számára személyesen Roder Petránál, expolisoknak Kovács Andrisnál üzenetben. Csapatban történő nevezés esetén is mindenkinek egyenként személyesen kell keresni Petrát és bemondani, hogy melyik csapathoz legyen beírva. (Tehát először a csapatkapitány nevez meglévő csapatnévvel és elérhetőséggel.)

Egy csapat minimum 7 főből, legalább 3 lányból és 3 fiúból áll. (Mind a 7 csapattag az első perctől az utolsóig marad az eseményen!) Ennél hiányosabb csapatok esetén a szabadúszóként (egyéniben) nevezőkkel lesz feltöltve az adott csapat, és nem lesz kívánságműsor. :)

Nevezésre hozták magatokkal a teljes nevezési díjat, ami ezúttal fejenként 0 kiváló magyar forint.

Hívjátok meg polis ismerőseiteket, akiket mi nem értünk el! :)

Kovács Andris ((P)Olympos, Roder Petra (Márka))

A HÖN ÓHAJTOTT VÁLASZOK A KARÁCSONYI KVÍZHEZ

1. King's Canyon Nemzeti Park, Kalifornia
2. Arnold Schwarzenegger
3. 9
4. A Grincs
5. Charles Dickens
6. Németország (a leg-
többek által elfogadott
verzió, legalábbis)
7. Karácsonyi égőt
8. Indiai Óceán
9. Ausztria
10. Olaszország
11. Agancs
12. Père Noël
13. Kanada
14. Theodore Roosevelt
15. A hollandok
16. Betlehem
17. Coca-Cola
18. Jingle Bells
19. Négy
20. Igen
21. Polar Expressz
22. A karácsonyi képes-
lapot
23. Manók
24. Fehér Karácsony
(White Christmas)
25. Svédország

**Poligráf-ILLUSZTRÁCIÓKAT EGY KÓREAI GRAFIKUS KÉSZÍTETTE,
AKINEK A NEVÉT NEM TUDOM KIBETŰZNI, DE A FENTI KÉPEN
A JOBB OLDALI KISLÁNY LÁBA MELLETT OLVASHATÓ.**

Forrás: <https://www.realpenguin.com/story/356/10-illustrations-that-show-how-it-s-like-to-live-with-a-sister/>

Tartalom

Az Iskolatanács ülése	2
A novemberi teremmustra pontjai	7
Szabó Attila kirándul	8
Kapi Marci születésnapja	9
Kocsis Péter öregszik	10
Dervenkár Ágota E. A. Poe nyomán	13
LogiPoli	14
Irodalmi háziverseny	16
Karácsonyi kvíz	20
Szilágyi N. Sándor a grammatikáról	21
Berta Zsolt vésztartaléka	24
Új évi röplabda	30
Karácsonyi megfejtések	31
Aranyköpések	32

Aranyköpések

- Nyavalygás + gondolatjel kombó
- Gyakorold otthon a falon!
- Mimikámat kihelyeztem a hátsószínpadra.
- Össze nem férhetetlen dolgok
- Hatalmas fejletlenség
- Börtönösködik
- Gertrúdisz Ottó által megöli Melindát.
- Bánk elmegy Gertudishoz, és kiborul a bili.
- A beszélgetésükből kifolyólag Gertrúdisz meghal (!) az asztalon hagyott tőr által.
- Végül saját törjével szúrják le önmagát.
- Babits Mihály írta a Nyugatot halála végéig.
- – Ki adta el a lelkét az ördögnek?
– Mátyás király.
- In medium rest

*Nagyon szép ünnepet és felhőtlen élvezetet mindenkinek!
a szerk.*

A Közgazdasági Politechnikum lapja **Poligráf**

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Diósi Alojzia

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül az A-Z Buda CopyCAT Kft sokszorosító műhelyében